



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. október 15.  
(vasárnap)**

*Dr. Pétery-Schmidt Zsolt*

# **SZERESSÉTEK EGYMÁST!**

**Énekek:** 89. 1.; 240,1-5

**Lekció:** János 15,9-17

**Alapige:** János 15,9.12

*Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben! (...) Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.*

## **Imádkozzunk!**

Mindenható Urunk, Istenünk!

Végtelen a Te kegyelmed irántunk, hogy Jézus Krisztusban megnyitottad számunkra azt az örök szeretetkapcsolatot, ami reménységet és bátorságot önthet a mi szívünkbe minden időben. Szeretnénk, ha méltók lehetnénk erre, ha méltóképpen tudnánk ma is ünnepelni ezt, de tudjuk, hogy a mi méltó voltunk nem magunktól ered, hanem csakis Te adhatod meg a számunkra. Kérünk, segíts bennünket a Te közösségeddel, Szentlelkeddel, hogy ez a mostani óra a Te mennyei dicsőségednek földi ünneplésévé válhasson, hogy ez az emberi közösség, a Téged dicsőítő mennyei angyalkarhoz csatlakozhasson itt, ezen a helyen. Add nekünk ehhez a Tőled jövő szeretetet, ami nélkül nem lehet közünk Hozzád, de amit megígértél nekünk az Úr Jézus Krisztusban.

Megvalljuk, hogy sokszor úgy élünk, mintha semmi közünk nem lenne ehhez a szeretethez. Akár más, földi, ideig való szeretettel próbálkozunk, akár bármi másval, nem tartjuk meg a parancsolatodat, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Te szeretted minket. Kérjük bocsásd meg nekünk azokat az időket, cselekedeteket amikor mással akarjuk helyettesíteni, azt, amit Te adtál nekünk, és így engedetlenek leszünk. Add meg nekünk, hogy megmaradhassunk a Te szeretettedben. Segítség minket az irántad való elköteleződésben, hűségben.

Hálát adunk azért, mert bízhatunk benne, hogy kegyelmedből megbocsátasz nekünk és segítesz minket abban, hogy megmaradhassunk a Veled való közösségben. Kérünk, használd fel most különösen ezt az órát is arra, hogy megerősöd-

## **SZERESSÉTEK EGYMÁST!**

---

jünk a Te szeretetedben és az irántad való engedelmisségben. Add nekünk Jézusunk, kérünk, a Te Szentlelkedet, hogy az Ő segítségével tudjunk hozzád hasonlóvá formálódni és Téged szolgálni, ne csak ezen az órán, hanem minden időkből, életünk napjaiban, a világ végezetéig. Kérünk Urunk, hallgass meg minket!

Valóban úgy van az, ahogy énekeltük is, hogy a Te irántunk való nagy szeretemedet szeretnénk hirdetni mindenkor. De képtelenek vagyunk erre, hacsak Te nem tanítasz minket erre. Ezért kérünk, hogy taníts minket erre a mennyei szeretetre, erre a csodálatos, elgondolhatatlan valóságra. Kérünk, végy el mindent akadályt a mi szívünkben, hogy rád tudjunk most figyelni és neked tudjunk engedni. Add, hogy Lélekben is igazságban tudjunk téged imádni!

Ámen.

### ***Igehirdetés***

Kedves Testvéreim!

Jézus a felolvasott igéket a tanítványok legszűkebb körének mondja, az utolsó vacsora estéjén. Nem sokkal azután vagyunk, hogy az Iskariótes Júdás kiment az éjszakába, hogy elárulja Jézust, illetve azután, hogy Jézus megjövendölte, hogy Péter háromszor megtagadja Őt. Ebben a helyzetben az éjszaka, ami körülveszi őket nem csak a napszak sötétségéről szól, hanem az ember szívében, értelmében, egész valójában lévő sötétségről is. Jézus beszéde ezzel a sötétséggel szemben hirdeti azt a világosságot, amit Ő hozott el, elárulása idején beszél Isten dicsőségéről.

Az itteni beszédek premier plánban mutatják be a Messiást, a világ világosságát, és rajta keresztül a keresztyénséget is. Ez az egyik leghosszabb szakasz bármelyik evangéliumban, ahol Jézus beszél, mintha azt üzenné, hogy mikor ilyen nagy a sötétség, a kilátástalanság, akkor van szükség az Ő fényére, hogy vezéreljen minket. Ennek a végén a tanítványoknak mondott tanítás átfordul majd a tanítványokért mondott imádságba. Úgy tűnik nem lenne elég a tanítványoknak beszélni Isten tervéről, hanem az Atya elé is oda kellene vinni a tanítványokat, sőt – rajtuk keresztül – az egész egyház életét. Éppen emiatt a jelentősége miatt nehéz kiemelni innen valamit és azt mondani, hogy az a legfontosabb. Én sem eszerint választottam az igét, hanem egyszerűen aszerint, hogy mit rendelt mára a Bibliaolvasó kalauz. Az előző részből az igazi szőlőtőnek és szőlővesszőnek a kapcsolata, Jézus és a tanítványok viszonya ugyanolyan fontos, mint a felolvasott ige, vagy a következő egység, ahol a világ Krisztus és egyház iránti gyűlöletéről hallunk.

Mégse hagyjuk figyelmen kívül azt, hogy a szeretet számtalanszor előkerül a Szentírás lapjain. Szeresd az Urat a te Istenedet,... szeresd felebarátodat, mint magad,... megmarad a hit, remény, szeretet; ezek között pedig legnagyobb a szeretet. Ezek talán csak azok, amik elsőnek eszünkbe jutnak, de lehetne még hosszan idézni. Azt látjuk már ennyiből is, hogy a szeretet nagyon fontos akkor, amikor bármilyen kapcsolatról beszélünk az egyházban. Az Atya Isten szereti az Ő egyszülött Fiát, a Fiút, Jézus Krisztus a bűnös emberiséget (persze nem kizárva az Atya vagy a Szentlélek emberszeretetét), Krisztus tanítványai pedig egymást, sőt ellenségeiket is kell, hogy szeressék, hiszen Isten is ezt tette. A keresztyénség ebből a mindent átszövő szeretetkapcsolatból épül föl, ebből merít erőt és ezzel cselekszik a világban, hiszen a szeretet a törvény betöltése. Minden parancsolat ebben fog-

lalható össze szeresd Istened és szeresd felebarátod. De mi is ennek a szeretetnek a lényege? Rengeteg féle szeretet van a mai világunkban. Mi a keresztyén szeretetnek a sajátossága?

Mielőtt belekezdénék az ige feltárásába, nézzük meg azt, hogy kiknek is szólt ez a kijelentés. Mint mondtam, ez a tizenegyes tanítványi körnek hangzik el. Innen gondolhatnánk arra is, hogy akkor a szeretet parancsa a legtökéletesebb, legszentebb hívőkre vonatkozik, akik a lehető legközelebb vannak Jézushoz. Azonban jusson eszünkbe, hogy itt van Péter, aki háromszor tagadja meg Jézust, itt van Tamás, aki addig nem hisz a feltámadásban, amíg a saját szemével nem látja a feltámadott Jézust. Ilyen Jézust megtagadó és kételkedő tanítványoknak is mondja Jézus azt, hogy szeretlek titeket. Még csak nem is legokosabb tanítványokkal van dolgunk. Jézus a búcsúbeszédét mondja, de nem értik, sok dolgot hirdet nekik, de olyan kérdéseket tesznek fel, amikből egyértelmű, hogy fogalmuk sincs miről van szó. De Jézus mégis nekik mondja, hogy szereti őket, és hogy szeretniük kell egymást.

Mielőtt belekezdünk az ige megértésébe, előbb tegyük fel magunknak a kérdést: vajon mi szeretjük-e az ilyen embereket? Mi szeretjük-e azokat, akik elfordulnak Jézustól, sőt esetleg meg is tagadják őt? Mi szeretjük-e azokat az embereket, akik kételkednek a feltámadásban? Szeretjük-e azokat, akik értetlenkednek és olyan kérdéseket tesznek fel, amiken szerintünk már rég túl kellene legyenek? Ha igen, ha úgy szeretjük őket, ahogy az Atya szereti Jézust, és ahogy Jézus szereti az egyházát, akkor ma már nincs mit tanulnunk. Gyönyörködünk Jézus szeretetében, várjuk meg az áldást és menjünk el békességgel. ... De ha nem tudunk így szeretni, ha személyválogatók vagyunk a szeretetben, ha emberi mértékkel mérve szabjuk meg, hogy kit szeretünk s kit nem, akkor figyeljünk teljes szívünkkel és lelkünkkel, mert fontos lesz az, ami ma elhangzik.

A keresztyén szeretet elsősorban tehát nem azoknak szól, akiket mi kiválasztunk és akiket méltóknak tartunk rá, hanem azoknak a méltatlanoknak akiket Isten kiválasztott. Nem azoknak van szükségük Isten gyógyító szeretetére, akik azt gondolják magukról, vagy mi azt gondoljuk róluk, hogy tökéletesen állnak Isten előtt, hanem az elesetteknek, azoknak akik félnek, akik nem értenek semmit, akik hitetlenkednek, de Isten ezek ellenére kiválasztotta őket. Mi nem válogathatunk, csakis Isten választhat ki, mi nem dönthetjük el, hogy kire vonatkozik az Isten szeretete, csakis Ő. Persze mi nem tudjuk Isten kit választott ki, ez az Ő titka. Ezért nem Isten kiválasztó akaratát kell keresnünk, hanem azt, hogy kiket ad mellénk, hogy kiket mutat meg nekünk úgy, hogy rájuk is vonatkozik Isten szeretete. Vigyázzunk! Nehogy a Jézust megtagadó Péter, a hitetlenkedő Tamás, vagy az egyházat üldöző Pál után túl szűkre vonjuk a kört, hiszen ha mi el is fordulunk az ilyenektől, Jézus tőlünk függetlenül is magához tudja vonni őket, de ezért nem fogunk elismerést kapni.

Mi is tehát ez a keresztyén szeretet? Honnan táplálkozik? Az első dolog amit Jézus mond róla, hogy Ő úgy szereti ezt a tökéletlen tanítványi kört (bennünket, titeket) amiképpen az Atya szerette Őt. Ennek a szeretetnek az első ismérve, hogy nem emberi forrásból táplálkozik. Jézus amikor az irántunk való szeretetéről beszél, akkor a mennyei Atyától eredő szeretetből indul ki. Csodálatra és csendesség-

## SZERESSÉTEK EGYMÁST!

---

re kell indítson bennünket ez a szeretet. Csodálatra, mert ez azt jelenti, hogy az a szeretet, ami irántunk megnyilvánul végtelenül hatalmasabb, mint amit mi el tudnánk képzelni. A 103. zsoltár azt mondja erről a szeretetről, hogy milyen magas van az ég a föld fölött, olyan nagy Isten szeretete az istenfélők iránt. De erre még talán azt mondanánk, hogy meg tudjuk mérni. Talán meghúzzhatjuk 100 vagy 10.000 km magasságban a határt, ami az eget jelzi. De az Atya szeretete a Fiú iránt igazán mérhetetlen. Ezt nem tudják kimérni a fizikusok, a történészek, de semmilyen tudomány sem. Éppen ez kell indítson minket csendességre. Az Atya szeretete a Fiú iránt olyan szent titok, olyan misztérium, amit nem vagyunk képesek megfejteni és ezért ez előtt a titok előtt el is kell tudnunk csendesedni. Az egyetlen kimeríthetetlen forrásból táplálkozik ez a szeretet. Olyan isteni titokról van itt szó, amit akár túl távolinak is érezhetünk.

De látjuk, hogy Jézusnak erre a szeretetre vonatkozóan nem ez az utolsó szava. Ezzel inkább csak ki akarja jelölni, hogy milyen mélységig beszélhetünk az Ő szeretetéről, hogy honnan tör föl az, de utána közelebb is hozza a számunkra. Azt mondja, hogy Ő ugyanezzel a szeretettel szeret bennünket. Ez az igazán közeli üzenete ennek az isteni szeretetnek. Nem az, hogy az Isten szeretete hogyan működik a Szentháromságon belül (hiszen ez titok), hanem hogy ez hogyan nyílik meg felénk, emberek felé. Ez van velünk közvetlen kapcsolatban! Nem az, hogy ez a szeretet létezik, hanem, hogy ránk is vonatkozik. Isten népének nem először hirdette ez a szeretet. Hóseás próféta könyvének 11. részében arról olvasunk, hogy Isten már „gyerekkorában” szerette az Ő népét, és a szeretet kötelékével vonta magához Izráelt. Jeremiás próféta könyvének 31. részében is azt olvassuk, hogy Isten örök szeretettel van népe iránt. Ez a szeretetkapcsolat nyílik meg a számunkra is. Im már nem csak egy népre vonatkozik ez, hanem Isten egyházára, az Ő elhívottaira, akiket az egész emberi nemzetségből gyűjt magának.

Azért fontos ezt az alapvető dolgot hangsúlyozni, mert innen indul ki az, hogy itt egészen más szeretetről beszélünk, mint amiről a világ szokott a szeretet alatt érteni. A világban sokszor, amikor a szeretetről beszélnek egy érzelemre gondolnak, ami melegséggel tölti el azt aki érzi. De ez a melegség nem feltétlenül nyilvánul meg cselekedetben, hanem abban összponctosul, aki érzi, és elképzeltető, hogy csak benne van jelen, anélkül, hogy külső jelei is lennének. Ez a világ számára a szeretet. De Isten szeretete nem ilyen. Elsősorban nem az jellemzi, hogy Isten hogyan érzi magát Izráel vagy az egyház iránt, hanem az, hogy Ő cselekszik ebben a szeretetben. Ő szeretetből megszabadítja Izráelt a fogságból, és Jézus Krisztusban legyőzi a Sátán hatalmát is, kivezetve minket a bűn fogságából. A keresztyén szeretetnek éppen ez a cselekvés a sajátossága.

Emlékezzünk az örömhírré: Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte. Nem csak úgy, hogy melegség öntötte el a szívét, nem csak úgy, hogy szeretet volna valamit tenni érte, hanem úgy, hogy a legnagyobb kincsét adta a világnak. Vajon a mi szeretetünk mikor volt utoljára cselekvő szeretet? Az érzéseken túl mikor jelent meg ennek a szeretetnek a jele ebben a világban? Ha már nem emlékszünk rá, akkor túlságosan eltávolodtunk ettől a szeretettől és átcsúsztunk a világi szeretetbe. Akkor már nem a keresztyéni szeretet van bennünk, hanem valami más. Lehet az európai kultúrának valamilyen magasztos ideája, lehet a filo-

zófusoknak egy mély és tökéletesre csiszolt gondolata, de nem az isteni cselekvő szeretet. Baj, ha ez nincs meg bennünk, mert ez egyedül kimeríthetetlen forrása a szeretetnek. Minden egyéb forrásból előbb-utóbb kiürül és marad a helyébe valami más: üresség, érdektelenség, vagy érdekekre alapozott haszonelvű élet, harag, gyűlölet,... bármi, csak nem az isteni szeretet. De halljuk meg Jézus bátorítását!

Ő ezt mondja: maradjatok meg az én szeretetemben. Nyilván azért mondja ezt, mert ki is lehet kerülni innen, Ő is látja előre, hogy a keresztyének életében nem mindig lesz meg ez a szeretet, mert képesek vagyunk eltávolodni tőle és valami mást követni. De Ő pont arra bátorít, hogy visszatérjünk ide, hogy oltassunk be ebbe, mint a szőlőtőbe a szőlővessző. Nagyon szép az, amikor Jézus arra biztatja a tanítványokat, maradjanak meg ebben. Olyan kifejezést olvasunk itt a görögben, ami nem egyszerűen maradást jelent, hanem lakozást is. Jézus nem csak azt akarja, hogy maradjunk meg ebben a szeretetben, mint ahogy ágyban maradunk, ha betegek vagyunk, hogy gyorsan meggyógyuljunk és utána fel tudjunk kelni, hátra tudjuk hagyni a betegágyat. Nem! Ez a szeretet nem olyan, amiben ideig-óráig megmaradunk, aztán hátrahagyjuk, mert fontosabb dolgunk van. Ebben az isteni szeretetben úgy kell tudnunk megmaradni, mint akik lakozást akarnak venni benne, mint akik nem akarnak elmenni innen, hanem folyamatosan ebben a szeretetben akarnak tartózkodni, és ebből akarnak erőt venni. Jézus ezt a megmaradást akkor hirdeti, amikor korábban arról beszélt, hogy Ő az igazi szőlőtő, mi a szőlővesszők. Úgy kell megmaradnunk ebben a szeretetben, ahogy a szőlővessző is megmarad a szőlőtőn. Nem csak ideig-óráig, hanem – amennyiben élni akarunk – minden időben.

Ennek a szeretetben maradásnak, a szeretetben lakozásnak van helye azok között, akik Jézushoz tartoznak. A lehető legkomolyabban kell ezt vennünk, hiszen Jézus parancsba adja ezt. És tudom, manapság sokszor nem szeretjük ezeket a parancsokat, mert úgy gondoljuk, hogy bekorlátoznak minket. Itt például abban, hogy nem gyűlölködhetünk kedvünkre. Pedig – emberileg szólva – időnként nagyon jól jön egy kis gyűlölködés. Keresünk egy közös ellenséget és az az iránt érzet utálat nagyon jól össze tud tartani mindenféle csoportokat. A világban, a politikában, az egyházon kívül az ilyen gyűlölködés egy jól bevált taktika. ... Csak éppen Jézus követőinek ez le van tiltva, azzal, hogy a szeretetet van parancsolatba adta a mi Urunk. Persze olvashatunk a Szentírásban olyanról, hogy Jézus is gyűlöl valamit. A Jelenések könyvében az efezusiakhoz szóló üzenetben találjuk, hogy gyűlöl a Nikolaiták cselekedeteit és megdicséri érte a gyülekezetet is, hogy így tesznek. De vegyünk észre két dolgot: egyrészt, hogy nem a Nikolaitákat, hanem az ő cselekedeteiket gyűlöl, másrészt minden állhatatosság és dogmatikai tisztánlátás közepette, éppen az a panasz az efezusiakkal szemben, hogy elhagyták az első szeretetet, hogy elszakadtak attól a szeretettől, amiről éppen a mai szakasz is szól.

Fontos különbség ez a testvéreim! Mert a szeretet a másik emberre vonatkozik, de nem mindenféle dologra, amit a másik elkövet. Jézus az egymás iránti szeretetparancsolatnak a mértékét is abban adja meg, hogy úgy kell szeretnünk egymást, ahogy Ő szeretett minket. Ez jelent egyrészt áldozatvállalást a másikért. Azt, hogy fel kell tudnunk vállalni a másik ember nehéz helyzetét és azt, hogy se-

## SZERESSÉTEK EGYMÁST!

---

gítséget nyújtunk. Jézus ezt rengeteg módon megmutatta. Önmagában a testet öltése már ennek a bizonyága, és minden cselekedetében és csodájában ezt mutatta meg. Legtökéletesebben pedig abban, hogy értünk vállalta a halált is, hogy mi ne legyünk elszakítva Istentől és az örök élettől. De közben látjuk azt, hogy Jézus keményen feddte a tanítványokat, amikor nem helyesen cselekedtek, vagy gondolkodtak. Ennek is helye kell legyen a mi szeretetünkben, különben nem Jézus szeretetével szeretjük egymást. De még ha dorgálni is kell valakit, ez nem jelentheti azt, hogy közben ne lennénk képesek érte áldozatot vállalni.

Vajon mi milyen áldozatot hozunk a másikért? Ha semmit, akkor nem akképpen szeretjük egymást, amiképpen Jézus szeretett minket és lecseréltük Jézus parancsát valamilyen más tanításra. Mégis ebből hogyan fogja megismerni a pogány, a zsidó, a tagadó, a hitetlenkedő tanítvány, az egyház ellensége... bárki ebben a világban Jézust? Ez csak abból az áldozatkész szeretetből lehetséges, amiből mi is megismertük a mi Urunkat! Lehet, hogy más úton indultunk el egykor. Lehet az egyház hagyományainak útját jártuk, lehet a keresztyén Európa kultúráját követtük, lehet a keresztyén filozófusok tanításait bogarásztuk, az is lehet, hogy sokkal messzebről indultunk... rengeteg út lehetett, de abban biztos vagyok, hogy csak onnantól mondhatjuk el, hogy valóban ismerjük Őt, amikor a helyettünk és értünk bemutatott áldozatban felismertük az irántunk való szeretetét. Ha távol kerültünk ettől az áldozathozó szeretettől, akkor térjünk vissza ebbe, ha pedig ebben élünk, akkor maradjunk is meg itt, vegyünk lakozást benne.

Persze Jézus szeretetében lehetnek olyan cselekedeteink, amiket a világ nem feltétlenül így ítélne meg, de ez érthető is, hiszen a világ nem ismeri ezt a szeretetet. A felekezetek közti viták is sokszor azt a hatást keltik mintha nem szeretnénk egymást, pedig ezek a viták éppen azt szolgálják, hogy segítsünk a másiknak az engedelmisségben és Jézus követésében előre haladni, és ezzel a lelkiülettel helye is van a feddésnek, akár adjuk, akár kapjuk. De ha ez már olyan mértéket ölt, hogy nem a másik cselekedeteit ítéljük meg, hanem a másik embert utáljuk, akkor elszakadtunk az Isten szeretetétől. Akkor nem termünk gyümölcsöt, eltávolodtunk Jézustól, és nem voltunk képesek az Ő szeretetében megmaradni, abban lakozni, abból erőt meríteni, sőt engedetlenek lettünk Jézus parancsával szemben.

Testvéreim! Így akar nekünk Jézus a búcsúbeszédében a keresztyén szeretetről beszélni. Úgy, hogy megjelöli a forrását, arra hív, hogy maradjunk benne és hogy forduljunk ezzel a szeretettel egymás felé is. Egy láncolat ez a szeretet, aminek a középpontjában Jézus van, és irányunkba egyszerre akar megtartó és útnak indító lenni, hogy ne essünk ki az első szeretetből, de ne is zárkózzunk el másoktól.

A fő kérdés természetesen az, hogy nekünk hol kell gyakorolnunk ezt a szeretetet? Zárásként ezekre hívom fel a figyelmeteket.

Biztos ti is látjátok magatok körül, hogy az elkövetkező választások sok gyűlölködést fognak magukkal hozni. Ha a szakértők másban nem, ebben mind egyetértenek, és sajnos ez a lelkiület szinte már természetesnek számít abban a közegben. Ez ellen nem is nagyon tudunk mit tenni, nem is biztos, hogy kell, egyszerűen azért, mert nem a mi dolgunk. De köztünk, az egyházon belül ez a gyűlölködés nem szabad, hogy felüsse a fejét. Bármilyen elmérgesedett hangulat is legyen a világban, nem szabad átvennünk, mert nekünk Jézus szeretetében kell megmaradnunk.

Ezért mondom ezt, mert könnyen elképzelhető, hogy nem mindenki fog ugyanarra a pártra szavazni és ezzel nincs is semmi baj. De ez nem hozhat magával töréseket, ellenségeskedést vagy bármilyen rossz érzetet a gyülekezetbe, az egyházba. Egyen-egyenként lehetőségünk van arra, hogy a közéletben aszerint vegyünk részt, amit eddig megértettünk az Isten akaratából, vagy tartsuk magunkat távol az egész politikától, ha Isten erre vezet minket, de arra közös felelősségünk van, hogy a gyülekezetben Jézus szeretete jusson érvényre. Maradjatok meg ezért ebben, bármi is jöjjön a világ felől, és szeressük úgy egymást, ahogy Jézus szeretett bennünket. Mutakozzon meg abban is az áldozatvállalásunk, hogy a gyülekezet egészségéért képesek vagyunk feláldozni politikai nézetünk hangoztatását.

Végül a reformátusok között, közöttünk is sokszor felüti a fejét a szeretetlenség. Csak a magam példájával hadd hozakodjak elő. Egyszer történt az egyetemen, hogy egy igehirdetésben egy testvérünk olyat mondott, amire többen összehúztuk a szemöldökünket és utána meg is tárgyaltuk néhány diáktársunkkal, hogy mekkora tévedésben van az illető. Persze erről neki egy szót se szóltunk. Nem mondtuk ki, de nyilván az van egy ilyen kijelentés háttérében, hogy mi sokkal jobban értünk a teológiához. Mi elbizakodtunk magunktól, őt pedig semmibe vettük. A következő vasárnap aztán szembesített az Isten velem, hogy hányadán állunk egymással, mert a farizeus és a vámszedő példázatából szólt az igehirdetés, amiben én magamra ismertem a farizeusban, aki felmagasztalta magát, majd megaláztatott. Arra hívlak titeket testvéreim, hogy ti ne legyetek ilyenek egymással, hanem szeressétek egymást, ahogy Jézus szeretet minket. Ha valamiben nem értünk egyet, akkor azt ne egy külső harmadik féllel vitassuk meg, hanem menjünk oda ahhoz, akiről szó van és kérdezzük meg tőle: jól értettem, hogy azt mondod hogy,...? És ha jól értettük, akkor kérdezzük meg, hogy szerinted ez nincs ellentmondásban azzal, hogy,...? Lehet egy ilyen beszélgetésnek az lesz a vége, hogy mi jobban megszeretjük a másikat, mert megértjük, hogy mit akart mondani, és ő jobban megszeret minket, mert látja, hogy foglalkoztat minket, amit ő mond. Vállaljuk fel annak az áldozatát, hogy időt és figyelmet fordítunk a másokra, mert valahol itt kezdődik, hogy úgy szeretjük egymást, ahogy Jézus szeretet minket.

### ***Imádkozzunk!***

Hálát adunk neked Urunk, Istenünk, mert azt az örök szeretetkapcsolatot, ami Te benned van a világ teremtése előtt óta megnyitottad a számunkra és megadtad és megadod nekünk, hogy ebből tudjunk erőt meríteni, hogy ebben a szeretetben tudjunk növekedni és Téged szolgálni. Kérjük, hogy őrizz meg ebben minket, hiszen a mi erőnk olyan kevés, hogy magunktól biztos kiesnénk ebből, de a Te akaratodból veled közösségben lehetünk és maradhatunk.

Urunk, Jézusunk, hálát adunk neked, mert Te közel jöttél hozzánk ezzel a szeretettel és megmutattad nekünk azt, hogy mi az, amit cselekednünk kell. Kérjük tudjunk úgy fordulni egymáshoz, testvéreinkhez, és mindazokhoz akiket ránk bízál, ahogy Te fordultál tanítványaidhoz, és rajtuk keresztül hozzánk is. Add meg, hogy ha a világ gyűlöletet is akar tanítani nekünk, mi a te szeretetedben erősödjünk meg. Add, hogy ahogy Te szeretettel jöttél és világosságot hoztál, úgy mi is ezt vigyük el a világnak.

## SZERESSÉTEK EGYMÁST!

---

Kérünk Urunk, hogy adj nekünk készséget, arra, hogy áldozatot vállaljunk egymásért. Add, hogy ne csak elbeszéljük, de cselekedjük is azt a szeretetet, amit Tőled nyertünk.

Ámen.

### 240,1-5 ének

1. Ó, én két szemeim, ti az Úrra nézzetek,  
Hogy kegyelmes hozzám, mindenkor elhiggyétek;  
Az ő nagy szerelmét, Hozzám nagy jó voltát  
Mindenkor hirdessétek.

2. Megragadlak, Uram, az én igaz hitemmel,  
Reád támaszkodom erős reménységemmel,  
El sem is bocsátlak, Amíg meg nem hallgatsz,  
Az én lelki kezemmel.

3. Felindítlak téged nagy nyomorúságimmal,  
Az én bűneimnek számtalan sokságával;  
Mindaddig kiáltok, Míg bé nem kötsz engem  
Szent irgalmasságoddal.

4. Ó, mennybéli Isten, te vagy én reménységem,  
Kinek hatalmában, kezében ellenségem;  
Ott vagy te, Úr Isten, Én nagy segítségem,  
Ahol nincs reménységem.

5. Tanítsál meg engem a te igaz utadra,  
Hadd lássak elmenni a te igazságodra;  
Én ellenségimet Gonosz szándékukban  
Ne bocsássad szájukra.